

scrisoare de început 01

Cuviosul Sofronie Athonitul:
„Vino, Lumină adevărată!”

editorial 03

Doamne, luminează-mi întunericul!,
de Virgiliu Gheorghe Vlăescu

stareți ai zilelor noastre 06

Ieromonahii români Ioachim
și Metodie din Karyes

sfinții Apusului 10

Dacă focul acesta nu va fi stins,
el va mistui în calea lui totul

prăznuri 15

Marele Fotie și Sinodul
al VIII-lea Ecumenic

școala părinților 18

Social media - dădace de coșmar,
de Psih. Dr. Irina Petrea Sullivan

23

Inteligența artificială, de la dialog
digital la atașament emoțional,
de Conf. univ. dr. Andrei Drăgulescu

știința de a iubi 26

De vorbă cu actorul american
Jonathan Jackson, despre dragoste (II)

nevoia de identitate 31

Nu te poți integra fără identitate!

cu noi este Dumnezeu 35

Totdeauna să ne încredințăm
viața în mâna lui Dumnezeu (II)

40 cuvântul duhovnicului

Părintele Cezar Axinte:
Și acum rămân acestea trei:
pocăința, lacrimile și smerenia

47 oglindiri ale Cuvântului

Bonjurism anticreștin,
de Ninel Ganea

51 convertiri

Biserica nu este un muzeu al sfinților.
Este un spital pentru păcătoși (II)

55 minuni

Focul cel dumnezeiesc al Sfintelor Taine

58 melos și ethos

Diaconul lect. dr. Sabin Preda:
Despre dreapta slăvire a lui Dumnezeu

62 interviu

Marin Răducă:
M-am lăsat mai mult în voia lui
Dumnezeu și n-am ajuns la cădere

69 lecția de luciditate

Totul este strategie. Nimic nu este întâmplător,
de Lavinia Bădeanu

72 cuvinte vii

Puterea minții întărite de har

76 al optulea veac

Transumanismul aplicat sexualității...,
de Irina Bazon

80 pro-vita

De ce să mergem la
Marșul pentru Viață?

Doamne, luminează-mi întunericul!

Alegăm din ce în ce mai repede și mai distrați nu numai pe drumurile tot mai aglomerate ale orașelor, ci mai ales pe autostrăzile minții, de parcă ne-ar fugări cineva. Telefoanele sună, radiourile ne acompaniază, asta când nu ne cufundăm în lumea micilor ecrane ale smartphone-ului de care nu ne mai despărțim decât noaptea în somn. Și acela atât de agitat.

Ritmul alert al muncii sau, pentru unii, al distracției ne tiranizează. Parcă ne pătrunde în sânge și nu ne mai putem opri pentru a ne trage sufletul. Ne este tot mai greu să ne adunăm, încât ritmul acesta bolnav ne-a făcut să ne pierdem cu totul liniștea. Dar ceea ce se pare a fi cel mai rău, lumea parcă s-a obișnuit și cu asta, ca și cum ar sta în firea lucrurilor.

În tot acest timp însă, un alt lucru mi se pare mai îngrijorător. Existența oamenilor se mută într-o măsură tot mai mare în virtual. Pas cu pas, legislativ, se construiește o realitate

atât de birocratizată și de orientată către virtual, către inteligența artificială, încât realitatea însăși ne scapă tot mai mult de sub control. Toate, ni se spune, se fac pentru ușurarea vieții, dar de fapt viața devine tot mai complicată. În spate însă este vorba doar despre control, identificare și urmărire a persoanei umane în cele mai mici detalii ale vieții sale, controlul unor sisteme și entități care se fac stăpâne pe lume și pe soarta oamenilor. Devenim tot mai ușor controlați și controlabili.

NARAȚIUNI-FANTASME NE ÎNVADEAZĂ SUBCONȘTIENTUL

Dar nici asta nu ar fi chiar atât de grav, ci faptul că oamenii înșiși se „adaptează”, să spunem, noii realități, sau mai curând se conformează. Mass-media se ocupă intensiv de acest proces, devenind mediul de existență real al unei mase

DE VORBĂ CU ACTORUL AMERICAN
JONATHAN JACKSON, DESPRE DRAGOSTE (II)

Dragostea vindecă

În partea a doua a dialogului nostru, actorul american Jonathan Jackson provoacă frontal cultura pop a excesului și a superficialului, pentru care „love” a ajuns hashtag, filtru și scenariu reciclat, și ne propune o reîntoarcere la poveștile care au format generații: de la „Odiseea” și „Iliada” la drama morală din „On the Waterfront” sau forța tragică a lui William Shakespeare. Este un interviu despre cum dragostea adevărată nu este sentimentalism, ci asumare, transformare și tămăduire. **(T.P.)**

– Domnule Jonathan Jackson, am vorbit despre narațiunile hollywood-iene de dragoste din zilele noastre. Credeți că s-a ajuns la o saturație față de erosul superficial și comercial, atât de des prezentat în marea industrie cinematografică?

– Da, cred că cred că s-a ajuns la o saturație în această direcție. Singurul mod în care pot să

descriu acest fenomen este propaganda. Îmi este dificil să îl văd ca pe ceva organic, pentru că pare excesiv – prea coordonat, prea persistent. Cu cât mă gândesc mai mult la el, cu atât sunt mai convins că nu este deloc organic. Este propagandă și există de mulți ani. În spatele ei pare să stea o intenție specifică. În multe privințe,

INTERVIU CU PĂRINTELE CEZAR AXINTE
DE LA CAPELA TINERILOR DIN MAMAIA

Și acum rămân acestea trei: pocăința, lacrimile și smerenia

Nu este ușor să vorbești despre lucrarea harului, mai ales în ziua de astăzi. Și totuși, Părintele Cezar Axinte, cu rânduiala lui Dumnezeu și spre folosul nostru, ne introduce în cea mai înaltă și mai necesară lucrare a omului pe pământ: rugăciunea. Mai mult decât atât, părintele ne arată și calea către ea – pocăința, lacrimile și smerenia, trepte prin care sufletul se curățește și se deschide lucrării Duhului Sfânt. Căci dobândirea Sfântului Duh este adevăratul scop al vieții creștine. Nu știm câți, mișcați de acest cuvânt, vor păși pe această cale. Dar dacă și un singur om va primi îndemn și va începe această lucrare, cuvântul nu a fost rostit în zadar. Căci, după cum spune Sfântul Serafim de Sarov, „dobândește pacea și mii se vor mântui în jurul tău”. **(Virgiliu Gheorghe)**

– Părinte Cezar, Sfântul Grigorie Palama s-a rugat mult timp cu această rugăciune: „Maica Domnului, luminează-mi întunericul!” Cum ne dăm seama cât de întuneric este în sufletul nostru?

– Nu poți să-ți dai seama de întunericul din interiorul tău decât când vine lumina și îl luminează. Așa că pentru fiecare dintre noi, așa cum am învățat de la Părinții Bisericii, scopul de căpătâi al vieții noastre este dobândirea Duhului Sfânt, dobândirea harului. Harul este lumina care luminează întunericul. Câtă vreme nu ai cunoscut starea de păcat în care ești, câtă vreme nu ai simțit mângâierea Duhului Sfânt, sau câtă vreme nu ai harul, ești departe de a fi om. Pentru că, până la urmă, scopul vieții duhovnicești este dobândirea harului, a luminii care luminează înăuntrul tău. Atunci vezi cine ești cu adevărat, îți vezi starea de păcat în care ești, și aceasta este un mare dar de la Dumnezeu.

– Și cum vine harul?

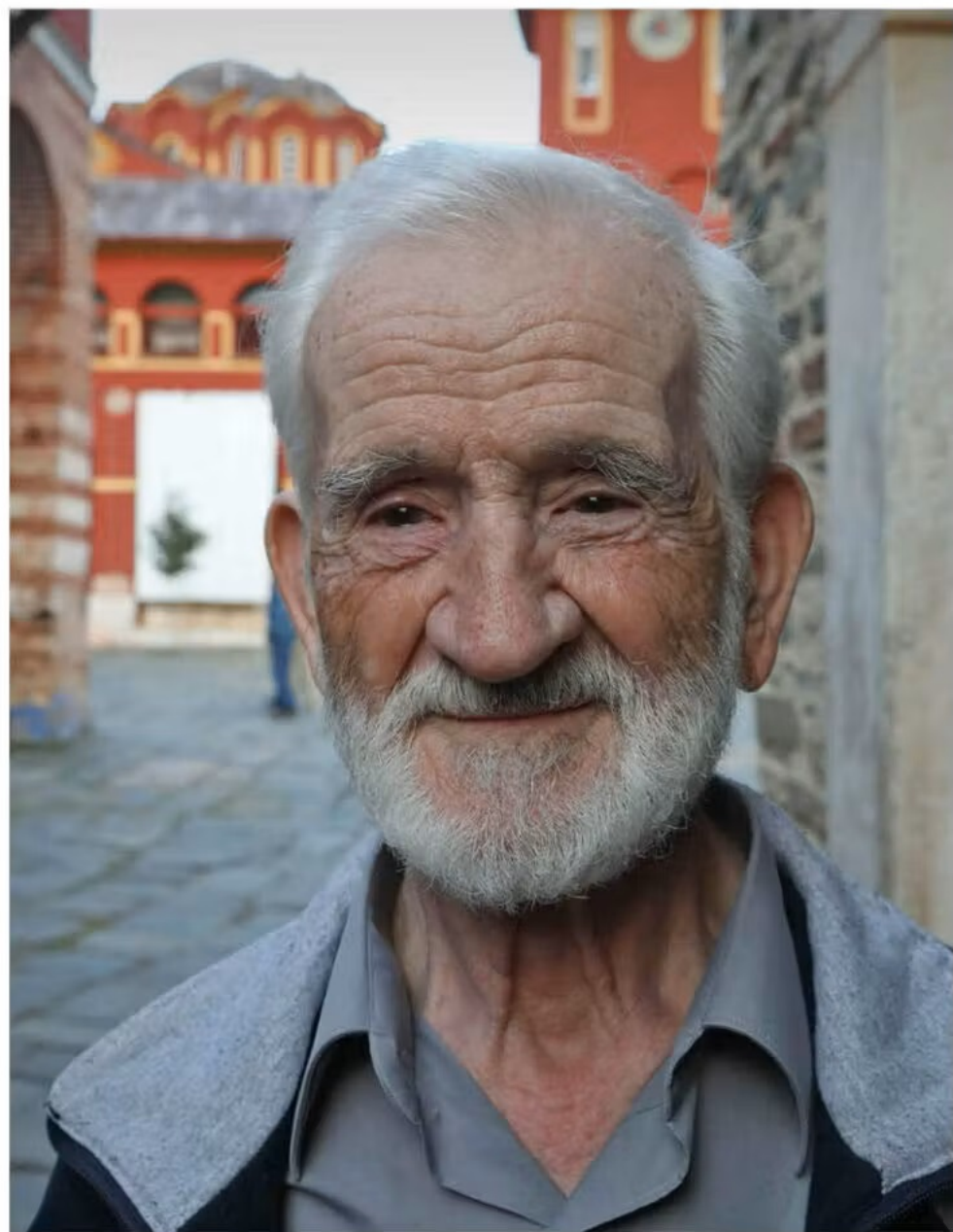
– Sfântul Apostol Pavel spunea: „Ați cunoscut voi harul? A venit Duhul Sfânt asupra voastră?” „Dar nici nu știam că există Duh Sfânt”. Și atunci, pe lângă un povătuitor și ducând o viață în Biserică, o viață duhovnicească, care este viață de comuniune cu semenii și cu Dumnezeu, acolo înveți ce este Duhul Sfânt, ce este Harul. Auzi de la unul, auzi de la altul și vrei și tu. Auzi cuvântul acesta: „Gustați și vedeți că bun este Domnul!” Psalmul 33:8. Și atunci, odată ce ai gustat din Domnul, nu îți mai trebuie altceva.

POCĂINȚA ESTE DINAMICA VIEȚII VEȘNICE

– Părinte, ați vorbit despre pierderea harului. De unde știm că am pierdut harul?

– Nu ai de unde să știi, decât dacă l-ai cunoscut. Sigur că toți cei din Biserică, într-un fel sau altul, am cunoscut harul. Nu se poate să

DE VORBĂ CU MARIN RĂDUCĂ,
UNUL DINTRE MĂRTURISITORII
DIN TEMNIȚELE COMUNISTE

M-am lăsat mai mult în voia lui Dumnezeu și n-am ajuns la cădere

În ziua de astăzi când pe de o parte avem senzația că Dumnezeu și-a întors fața de la noi, iar pe de alta ne simțim tot mai neputincioși și slăbiți duhovnicește, cuvintele lui Marin Răducă, călit timp de nouăsprezece ani în temnițele comuniste, ne dau putere, nădejde și speranță să ducem alături de Hristos lupta cu toate greutățile, încercările și ispitele. Învățătura sa, care parcă este desprinsă din învățătura Sfinților Părinți, are putere multă, pentru că izvorăște dintr-o inimă care a ars puternic din dragoste pentru Domnul. (I.M.)

Eram la Zarcă și acolo m-am vindecat eu și am iubit singurătatea. Și am tras concluzia că până și sentimentul acesta de dragoste față de cei apropiați – eram la a doua condamnare de zece ani – este un păcat. Fiind singur în celulă, am avut un vis într-o noapte. Fără cărți, fără informație, fără să mai discuți și tu cu cineva, ani de zile, nu o zi, două, l-am visat pe tatăl meu care era mort și despre care credeam în vis să este viu și stăteam de vorbă cu el. Pe soție, vă spun sincer, nu mi-o mai aminteam, nici nu mai știam cum mai arată.

De fapt împreună n-am stat decât un an, în care timp am fost arestat, iar ea era gravidă în a șasea lună atunci. Și mi-am văzut copilul după șapte ani și jumătate. Și m-a apucat așa un fel de dor și mi-am simțit obrazii plini de lacrimi și mă ardea ceva în creier și în inimă. Era un foc de care voiam să scap, dar nu puteam. Și atunci ce mi-a venit mie în minte? Mi-a zburat gândul la Sfântul Antonie cel Mare, cu omul acela care împletea și despletea o funie în fața chiliei lui și care îi spunea: „Fă și tu așa!”, după care a dispărut.